

Πομπή στους Δελφούς.

Οι Δελφοί και ο Σικελιανός

Ο μεγάλος μας εθνικός ποιητής Άγγελος Σικελιανός, εκτός από το θαυμαστό ποιητικό του έργο, εμπνεύστηκε την αναβίωση των Δελφικών Ιδεωδών και Εορτών. Το 1924 (:) ανακοινώνει στους Δελφούς, σε μια συγκέντρωση, τη δελφική κίνηση. Η ιδέα ήταν του Αγγελου, η οργάνωση και η εκτέλεση ήταν της θαυμάσιας Εύας Palmer. Απογοητευμένος ο Σικελιανός από την αποτυχία της Κοινωνίας των Εθνών, σκέφτηκε μια πνευματική κοινότητα με έδρα τους Δελφούς, όπου οι τέχνες της ειρήνης και της καλής θέλησης θα αναπτύσσονταν σ' ένα Πανεπιστήμιο. Ο αρχαιολόγος Γιάννης Μηλιάδης, που είδε τις παραστάσεις και γνώρισε τους Σικελιανούς, μιλάει «για κάποια ελάχιστα αποσαφηνισμένη "Δελφική Ιδέα" και κάποιο Πανεπιστήμιο, που ποτέ δε συλλάβαμε τον ιδιαίτερο προορισμό του».

Ο σκοπός ήταν η Δελφική Ιδέα: οι γιορτές με τις παραστάσεις και τους αγώνες ήταν το μέσο για την προώθηση της Δελφικής Ιδέας.

Το 1927 παίχτηκε ο *Προμηθέας Δεσμώτης* του Αισχύλου και το 1930 οι *Ικέτιδες* του, που η επιτυχία τους επισκίασε τη Δελφική Κίνηση του Σικελιανού.

Με αισθήματα αδιαφορίας και ειρωνείας έως θαυμασμού και θριάμβου αντιμετωπίστηκαν οι ιδέες του Σικελιανού. Η κίνηση περιορίστηκε σε λίγους μορφωμένους, αφού δε δέχτηκαν οι Σικελιανοί την εμπνευματοποίηση και χρηματοδότηση από το Κράτος για τουριστικούς λόγους και αφού ο Σικελιανός πίστευε στα λίγα «πνεύματα», στην «πνευματική αριστοκρατία», στους «άριστους», στους «εκλεκτούς» που έβλεπαν καθαρά σ' αυτούς στηριζέ την αναγέννηση της Κοινωνίας.

Το 1929 η Ακαδημία Αθηνών βράβευσε το ζεύγος Σικελιανού για την ανασύσταση των Δελφικών αγώνων. Και η Βουλή, μετά τον πόλεμο, ψήφισε νόμο για παραχώρηση γης στους Δελφούς, όπου τα ξένα κράτη θα έκτιζαν το κτήριό τους γύρω από ένα κεντρικό κτήριο συνε-

δριάσεων. Το όνειρό του πραγματοποιήθηκε κατά το ήμισυ 15 χρόνια μετά το θάνατό του (1951), όταν θεμελιώθηκε το «Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών», που λειτουργεί με συμβούλιο των 18 μελών-κρατών του Συμβουλίου της Ευρώπης. Ο Σικελιανός ονειρεύτηκε να είναι οι Δελφοί η πνευματική πρωτεύουσα της Ευρώπης και το Στρασβούργο η πολιτική και διοικητική έδρα.

Το σπίτι που έχτισε στους Δελφούς επισκευάστηκε και χρησιμοποιείται ως Μουσείο προσωπικών του αντικειμένων και των ενδυμασιών κ.λπ. των δελφικών παραστάσεων.

Τι ήταν όμως η Δελφική Ιδέα ή Κίνηση που, εμπνεόμενος από την αρχαία αιγλή του Μαντείου και του θηϊκού του περιεχομένου, προσπάθησε να αναβιώσει ο Σικελιανός; Νομίζουμε ότι μόνο του θα γραπτά του θα μπόρεσουν να μας δώσουν μια συνοπτική εικόνα. (Βιβλιογραφία: ΗΗΣ, μηνιαία εικονογραφημένη επιθεώρησης, 1966, τ. 98-102, 1967, τ. 103-107).

Επιμέλεια

Βαγγέλης Πεντάζος

«Όσο για το στίβο των Δελφών, τον διαλέξαμε, γιατί, απολύτως λυτρωμένος απ' το χρόνο, από κάθε αιτία διχονομίας και αρρυθμίας και κρατώντας μοναχά το αντιφεγγο μιας κεντρικής κληρονομιάς, όπου μοιάζει να 'να κάθε-τη στην γην ανέρια, επροσφερόταν από μοναχός του στην καθολικότητα και στη σαφήνεια του σκοπού μας».

Άγγελος Σικελιανός

«Είναι αλήθεια πως γύρω από κάθε πνευματική προσπάθεια ανοίγονται πρακτικοί ορίζοντες που θα μπορούσαν με καιρό ν' αποτελέσουν ένα μηχανικό στήριγμα πάντα όμως και το κάθε τι πρέπει να είναι οργανικά συνδεδεμένο με τον κεντρικό σκοπό κι όχι να υποθετείται βιαστικά ως λύση ενός πρακτικού προβλήματος. Επομένως όταν έλθει η κατάλληλη ώρα, καθώς είναι στο σχέδιο του Σικελιανού - έχει αρχίσει ο ίδιος και πριν από τις γιορτές του 1927 συνεννόησε με μεγάλους σκηνοθέτες, συγγραφείς και ηθοποιούς όλου του κόσμου -, θα πραγματοποιηθεί και στο σημείο αυτό η δελφική εκδήλωση, αλλά αυτό δεν θα γίνει ως πρόχειρη κι εύκολη λύση για μια προσωρινή ταμειακή στενοχωρία, μα ως στοιχείο για την συμπλήρωση του αρχικού σχεδίου του Σικελιανού για μια πλατιά πνευματική προσέγγιση μεταξύ των λαών».

Εύα Σικελιανού

«Περισσότερα δεν έχω και δεν ξέρω να σου ειπώ. Και ολότελη αυτή η πανήγυρις των πανηγύρων,

καθώς την ενεπνεύσθη το Σικελιανό ταίρι, και η μετάδοση της Ασχυλείου νουής διά μέσου της ζωντανής μας γλώσσας με το στίχο του Γρυπάρη και όλα τα με το πνεύμα σου και το λόγο σου πλαίσιμα με τα οποία αργά αργά και συγκατατά την πλαισιώσεις, αντιχτυπών στη νέα ελληνική ποίηση και τη δαφνοστεφανώνουν.
Ταπεινός θαυμαστής σου
Κωστής Παλαμάς»

«Πασιδήλο λοιπόν γιατί, κατόπιν απ' τα παραπάνω, η Δελφική Ιδέα ως μια θεμελιακή Ιδέα-Μητέρα, όπου αναγεννώμενη αυτή την ώρα επιδιώκει να φωτίσει με το φως μιας εσωτερικής για όλα τα έθνη ορατότητας το παρελθόν και το παρόν της Ιστορίας του κόσμου (με σκοπό να βοηθήσει μες στο πνεύμα όλων την σαφή ιστορική ανόρθωση του Μέλλοντος), απευθύνεται σαν κάπως ιδιαίτερα προς τη Μητέρα Αίγυπτο και τον Ελληνισμό ολοκληρώου της Αιγύπτου, προσκαλώντας και τους δύο να συναντηθούν πάλι στον πανάρχαιο στίβο των Δελφών, με άλλους λόγους μες στο στίβο της προαιωνίας κ' ιερής πνευματικής τους γνωριμίας και ανανεωνόνας τη γνωριμίαν αυτή απ' τη ρίζα ν' αντικρίσουν με το πνεύμα της παλιγενετικής ενόρασης την καθαρή ολοκληρωτική εικόνα και το πρόγραμμα του γενικότατου μελλοντικού τους συνεργατικού δεσμού και προορισμού».

Άγγελος Σικελιανός

«Ήταν η ίδια η γιορτή της Εύας Σικελιανού, που πολλοί, πάρα

πολλοί, την έβαζαν παραπάνω από την ποίηση του μεγάλου της συζύγου. Η ίδια, φανατική θαυμάστρια του Ποιητή, συνήθιζε να λέγει:

- Μα εγώ δεν είμαι τίποτα! Έχω ένα πρακτικό πνεύμα που μου επιτρέπει να πραγματοποιώ, επειδή είμαι Αμερικανίδα... Ό,τι πραγματικά μεγάλο υπάρχει στην προσπάθειά μας προέρχεται απ' Αυτόν.

Σ' όποιους της πρότειναν να δώσει στη Δελφική Ιδέα μια κατεύθυνση που θ' ανακούφιζε τους αναξιοπαθούντες, απαντούσε:

- Σιχαίνομαι την φιλανθρωπία περισσότερο από τον ερασιτεχνισμό... Υπάρχουν πολύ ανώτερα πράγματα από την 'φιλανθρωπία'.

Τα μικρά παιδιά στους Δελφούς κατά το ηλιοβασιλέμα ανάμεσα στα άλλα παιχνίδια τους εμιμούντο και την παράσταση του Προμηθέα. Οι δροσερές ηρωικές φωνές τους μέσα στα βουνά καθώς απαγγέλλαν ό,τι θυμόνταν και όπως το θυμόνταν, μου αποκαλύπτουν μια ελληνική ουσία. Μια ουσία που η ίδια η παράσταση δεν έδιδε τόσο καθαρά».

Γιάννης Τσαρούχης

«Από τους αρχαιολογικούς χώρους ως το χωριό ένα ατέλειωτο πηγαίν' έλα στρατιωτών, γκασροντών, μαρκαγκών και άλλων γνωστών Αθηνάιων και Ατθιδών. Και όλα αυτά αποτελούν μια παρδαλή εικόνα που, σφραγισμένη με την προχειρότητα, καταστρέφει την υποβλητικότητα και επιβλητικότητα

τα του δελφικού τοπίου, αφαιρεί πολύ από την αισθητική και πνευματική εμφάνιση των γιορτών. Θα ήταν όμως άδικο να ζητήσει κανείς, όπως μερικοί, από τις εντυπώσεις αυτές να κρίνει την προσπάθεια του κ. Αγγέλου και της κ. Εύας Σικελιανού. Αυτό αποτελούν την υλική πλευρά του ζητήματος και είναι μοιραία. Άλλωστε ανάλογη εικόνα παρουσιάζει ο δελφικός χώρος και στις μέρες των Πυθικών αγώνων της αρχαιότητας. Ο κ. Σικελιανός μου διάβασε κάποτε μια τραγωδία του στην Επίδαυρο, όπου μας δίνει σε ωραίοι στίχους μια όμοια εικόνα γραφικότητας και σύγχυσης από τα πανηγύρι, που συγκέντρωνε τα παλιά χρόνια στο ιερό του Ασκληπιού επισκέπτες και αρρωστούς από όλα τα μέρη της Ελλάδας».

«Ανάμεσα σ' όλους αυτούς κυκλοφορεί κι ο ποιητής, που έχει πραγματοποιήσει τις γιορτές αυτές, όχι για να κάνει την εμφάνισή του, αλλά για να εξυπηρετήσει με τη μοναδική ευγένεια και υποχρεωτικότητα του όσουσι πλησιάζει. Στον κεντρικό δρόμο του χωριού είναι στημένη μια αμύδα από κλώνους ελάτων για χαιρετισμό των ξένων και τα δροσερά πράσινα φύλλα των δένδρων ψιθυρίζουν μέσα στο φως. Την ίδια γιορταστική όψη παρουσιάζουν και τα καφενεδάκια, όπου βλέπει κανείς ξένους με τις φωτογραφικές μηχανές στο χέρι και τα κιάλια κρεμασμένα σταυρωτά στο στήθος. Χωρικοί γνιμένοι τα κυριακάτικα τους, νέες γυναίκες με γιορταστικές χωρικές ενδυμασίες συνομιλούν με Αθηναίους και Αθηναίες, ειδή της λαϊκής χειροτεχνίας είναι απλωμένα στα μικρομάγαζα, οι φωτογράφοι περιφέρονται δεξιά και αριστερά και ακούονται να μιλούνται οι κυριότερες ευρωπαϊκές γλώσσες. Ολόκληρο το χωριό γιορτάζει. Δεν είναι από μια πληθωρική και ζωντανή ζωή... Στις 10 το πρωί από το ύψος των Φαιδριάδων οι σάλλινγες αναγγέλλουν την επίσημη έναρξη των δελφικών γιορτών 1930».

«Το πλαίσιο των Δελφών εκμηδένισε τις οποιοσδήποτε μικρές, και μοιραίες, ατελείες, που παντού αλλού θα σταματούσαν την προσοχή, και δεκαπλασίασε την ομορφιά του θεάματος. Χάρη στο απέραντο και επιβλητικό αυτό

πλαίσιο των αμφιθεατρικών βουνών, όπου Ερέκβονταν τα πρόσωπα της τραγωδίας, από τη στιγμή που αντήχησε η θερμή, παλιώδης και αρμονική φωνή της κορυφαίας του «Προμηθέα» κ. Κούλας Καλλιγά –στην οποία εκφράζω τον θαυμασμό μου– να λέει τα συμβνετικά στον Προμηθέα λόγια: *Μη φοβηθείς ολότελα. Φύλοι μ'αστει που ερχόμαστε σ' αυτό το βράχο...*

αισθάνθηκε κανείς τον εαυτό του σαν εκτός κόσμου κ' είχε το συναισθηματικό εμπρός στα θνητά μάτια του διαδραματιζόταν κάτι το μεγάλο –που τον ξεπερνούσε. Το συναισθηματικό προεκτάθηκε υπέρμετρα και πίεσε τις αναπνοές των θεατών, όταν οι ψηλοί και απότομοι βράχοι των Φαιδριάδων αντιβόησαν γοερά τα τρομερά αισχύλεια λόγια του καταβαρβαθρούμενου από τη θεϊκή οργή Προμηθέα».

Κώστας Ουράνης

«Κυρίες και Κύριοι, Μιλώντας Σας απόψε, ως Σας εμπήλασα, για την ακεραία αποστολή της Δελφικής Ιδέας, δεν έχνω πως μες στον κόσμο σήμερα, η μοιρολατρία κ' η χρηματολατρία κυβερνούν τις σκέψεις μας, τις πράξεις μας, ακερία μας τη ζωή.

Το ίδιο σήμερα, όπου η ψυχή του κόσμου, ως είπα απ' την αρχή της ομιλίας μου, συνθλίβεται ανάμεσα από δυο υλισμούς, οι λαοί, όποιοι κι αν είναι, ή όποια να 'ναι τα βάρια τους καθεστώτα, κι αυτά τα ίδια ή όσα λέμε τα καλύτερα, οι δημοκρατίες όλες, αρχινώντας από την Ελληνική και τελειώνοντας με τη Σοβιετική, ή τ' ανάπαλι, αν δεν μέλλει να δειχτούν στην ουσία τους κατώτερες από ό, τι προηγήθη, είναι μοιραίο να στραφούν από κοινού και μ' άρτια θέληση και πίστη προς τη δυνατή Απολλώνεια ισορρόπηση του κόσμου, και προς την ομόθυμη αναγνώριση εκείνων των Αρχών, που αποτελούν στην Ιστορία, τον πνευματικών εκείνον Ήλιο, από τον οποίο απορρέει προαιώνια η πραγματική δημιουργική ζωή της ανθρωπότητας ακερίας και προς τον οποίο οφείλει πλέον μια ενσυνείδητη κι απόλυτη επιστροφή.

...πλάι λέω και αντικρύ στο στερεβλωμένο αυτό κριτήριο του Ελέους, τότε μόνο θα μπορέσει να

υψωθεί στη ζωή και πάλι, ο προαιώνια ξεχασμένος αδερφός του, ως τον θρώσαν από καιρούς παλαιότατους οι αρχαίοι, κι ως οφείλουνε να τον ορθώσουν στις ημέρες μας και πάλι, οι σημερινοί Μεμνημένοι, ο Απολλώνιος Άβλος της Ψυχής».

«Η Δελφική Ιδέα»
Άγγελος Σικελιανός

«Κατά το 1925, όταν λοιπόν οι αρχές αυτές διευκρινίστηκαν και ενώθηκαν βαθιά μου, σε ό,τι ονόμασα κατόπι Δελφικήν Ιδέα, υπακούοντας στην παρόρμηση του ζωντανού φωτός τους τότε, εκλάσε λίγους ανθρώπους στους Δελφούς, όπου βασικό μου αποταβηγμένος –τη γυναίκα μου, πέντ' έξι φίλους μου και κάποιους άλλους–, για να τους εμπιστευθώ, ότι μέσα στα ερείπια αυτά που ζούσα, εσωζόντανε προαιώνια για να σπείρα, όπου εάν την αναρριζώμε με υπομονή, με πρόγνωση και πίστη, θα μπορούσε κάποια ώρα ν' αναδύσει ένα φως πραγματικά παγκόσμιο. Θ' αρχίσαμε, τους είπα, σύμφωνα άλλωστε μ' αυτή την προαιώνια Ελληνική παράδοση του Αρείου Γένους, κατά την οποίαν η Τέχνη και η Μορφή δεν είναι ένα επιφανόμενο κοινωνικό, αλλά αρχή ενεργητική, με κάποια πράξη καθαρά συνθετική και ομαδική, τοποθετώντας μας στο κέντρο της ένα αιώνια και παγκόσμιο σύμβολο (όπως είναι ο Αισχύλειος Προμηθέας) και συγκεντρώνοντας τριγύρω του όλα τα στοιχεία της λαϊκής αυθορμησίας που απομένει στην Ελλάδα, Εκθεση Λαϊκής Βιοτεχνίας, λαϊκού χορούς και αγώνες, ώστε και η ίδια η Ελλάδα ν' αντικρίσει συννεμένο τον εαυτό της Εφαρξία και κρουσταλλίνο καθρέφτη κι ο εξω κόσμος να γυρίσει να κοιτάξει την Ελλάδα μ' ένα διάφορο πρόσωπο σαν απόδειχεν ως μετέ σεβασμό [...]. Η ίδρυση ενός στίβου σταθερού, μιας κεντρικής Εστίας τοπικής και παγκόσμιας κοινωνικότητας και μιας μεγάλης εκπαιδευτικής και αναγεννητικής αποστολής, στερεωμένης με ιδρύματα, σχολές, Συλλόγους και λοιπά, που θα υπάκουον όλα ρυθμικά στις βασικές καθολικές αρχές της Δωριτικής Ορθοδοξίας, και που με αναλογικό συντονισμό θα προσπαθούσαν να εξημώσουνε συγχρόνως το ηθικό και πνευματικό επίπεδο

ατόμων και λαού. Είναι γνωστό ωστόσο με ποια δυσπιστία και με ποια επιφύλαξη, εκτός βέβαια εξαιρέσεων, έγινε στον τόπο μας δεκτή η γενική αναγγελία αυτού του του σχεδίου. Δυσπιστία, τόσο για την καλλιτεχνική όσο και για την πνευματική πλευρά του προβαλλόμενου έργου. Αλλά η τεράστια καλλιτεχνική επιτυχία του περιεκτικού συνθήματος του έργου αυτού, καθώς επραγματοποιήθη με τις Δελφικές εορτές του 1927 και με τις Δελφικές εορτές του 1930, και η οποία εξάλλου έφερε τη γενική, αλλά και ανάγκη (εκτός ολίγων εξαιρέσεων) ατιγμιαία, Ελληνική αφύπνιση που προσδοκούσα απ' την ανάγκη μιας αντίστροφης αδράνιας, όπου την αντιπροσώπευε επίσημα μια λιγοστή ευτυχώς και ασημαντη ουσιαστική μερίδα της Νεοελληνικής διανοήσης, μετέφερε πτωσθήριστε τη δυσπιστία αυτή από το καλλιτεχνικό επίπεδο προς το ανεκτέλεστο του έργου μέρος, το πνευματικό.

Μ' αυτό τον τρόπο, όταν, για παράδειγμα, στο μεταξύ ή αργότερα ανακοίνωσα αρκετά αναλυτικά στον Τύπο το προοχέδιο ενός πρότυπου, όπως ελεα, Δωρικού Πανεπιστημίου –όταν πρότεινα κι ανάλαβα υπεύθυνα (ζητώντας βέβαια για τούτο και την ιδιωτική είτε κρατική υλική επικουρία) να οργανώσω στους Δελφούς μια καλλιτεχνική πρωτοποριακή παγκόσμια έκθεση, όπου θα περιλάβαινε τα πιο μεγάλα καλλιτεχνικά αναστήματα της εποχής μας, «για να παρασύρει, καθώς έγραφα, τα σύγχρονα μεγάλα αισθητικά προβλήματα σε κύκλο ολοκληρωσέως, φερόντας τα αντιμετώπιζε με την αιώνια Ελληνική δημιουργία, η οποία ως καμία άλλη μες στους αιώνες εβροθήσε στους αίσιους τοκετούς της Τέχνης»... όταν εμπόλησα για την ανάγκη και τη δυνατότητα ενός παγκόσμιου Εκπαιδευτικού Συνέδριου στην Ελλάδα, στο οποίο οι πιο εκλεκτοί Πνευματικοί αντιπρόσωποι του κόσμου θα συναντιόνταν για να συζητήσουν απάνω στις καθολικές μεταρρυθμιστικές γραμμές, όπου απόλυτα η Εκπαίδευση χρειάζεται στις μέρες μας να πάρε –για ό,τι τέλος βασισμένο σε υπευθινή συνειδηση και σε πολύτιμες εγγυήσεις, είτε πρότενα, είτε είπα–, ελεβα μεν «συγχαρητήρια γράμματα» αρκετά, αλλά βε-

βαίωτα περισσότερο από τούτο άκουσα να λέγεται δεξιά κι αριστερά μου: «Τι γυρεύει ο άνθρωπος τούτος πάλι; Τι είν' αυτά τα Δωρικά Πανεπιστήμια, τα Συνέδρια με σκοπό τη μεταρρύθμιση, όπως λέει, της εκπαίδευσης των λαών, οι διεθνείς πρωτοποριακές εκθέσεις κι ο θεός πια ξέρει τι άλλο; Πού στηρίζει αυτές τον τις απόψεις τάχα; Ποια είναι τέλος τα πνευματικά ποσά του (sic), από την ώρα οπ'ώχασε και τα υλικά; Ποιοι θα διδάξουν, για παράδειγμα, έλεγαν, στο Δωρικό αυτό Πανεπιστήμιο και τι άλλωστε μπορεί να διδαχτεί σ' αυτό; Η δημιουργική αξία της ελληνικής πνευματικής κληρονομιάς όχι μόνο δεν έχει εξαντληθεί καθόλου, αλλά γενόμενη συνειδητότερη καλεί τους λαούς από τα βάθη του καιρού, όπου δουλεύει ακόμη ακομήτιμη σαν Πνεύμα, προς τον ύψιστο ανθρωπινό σκοπό, προς τη Μεθοδική και την Επιστημονικά Θρησκευτική επί τέλους αναγύρηση και κύρωση μιας ενιαίας ενόρασης του Κόσμου, μιας ενιαίας ενόρασης της Ιστορίας, μιας ενιαίας ενόρασης της ίδιας της ψυχής».

«Εκεί από πολύ νωρίς η θρησκευτική παρόρμηση απαλλάχτηκε από κάθε δυνατό φανατισμό και βρήκε την έκφρασή της πέρα από ένα δογματικό πολυθεισμό ή ένα δογματικό μονοθεισμό, σ' ένα παγκόσμιο εννοθεισμό, όπου όλα τ' ανθρώπινα πνεύματα μπορούσαν ν' απαντηθούν και ν' αγκαλιαστούν όχι μόνο πέρα από βουνά και θάλασσες, αλλά επίσης από βαθιές γλωσσικές διαφορές, συβήθειες, λατρείες και νόμους. Μέσα σ' αυτό το πνεύμα οι Δελφοί ανάλαβαν την αγωγή του ελληνικού λαού απ' τη μια μεριά και μέσ' απ' τη γενική του ακτινοβολία προσπάθησαν να ριζώνουν τις φραγμούς που χώριζαν κράτη από κράτη κι ανθρώπους απ' ανθρώπους. Μ' αυτό το πνεύμα απ' την απώτερη αρχαιότητα, η Δελφική ενότητα αγκάλιασε Ανατολή και Δύση, ακριβώς σαν τους δύο αετούς του Δία, που ελευθερωμένοι απ' τις δυο αντίθετες άκρες του κόσμου, φώλιασε μαζί πάνω στη Δελφική πέτρα που λέγεται ο Ομφαλός της γης. Αυτή η πέτρα υποδήλωνε το πνευματικό κέντρο της γης...».

Και παρακάτω:

«Στο πρόγραμμα του Δελφικού

Πανεπιστημίου, πλάι στην Επιστήμη, Τέχνη, Κοινωνία και Ιστορία, τοποθετεί εμφαντικά τη Γεωργία και Χειροτεχνία και μια διαρκή Έκθεση των προϊόντων απ' όλες τις επαρχίες της Ελλάδας, τους Αθλητικούς Αγώνες και τέλος το μεγάλο κέντρο του «Καβαριού», όπως θα έλεγε ο Αριστοτέλης, το Δελφικό Θέατρο...».

«Η Δελφική Ένωσή»
Άγ. Σικελιανός

«Το βαθύ, θερμό και ζωτικό κέντρο του συνόλου αυτού, που αποτελεί το Δελφικό Πανεπιστήμιο, θα έχει τέλος ως πεδίο εκδηλώσεων γενικών τις Δελφικές Εορτές, που κάθε δυο ή τρία χρόνια, μ' ένα ζωντανό Ρυθμό και με το ολόγαν πνεύμα μιας παγκόσμιας επικοινωνίας και αγάπης, θα πασχίζουν να ανυψώνουν τις ψυχές προς την ατμόσφαιρα εκείνη της γενναίας Αρμονίας και της μεγάλης Λύτρωσης, προς την οποία χρεωστούν να στρέφονται όσοι έχουν αναλάβει την αποστολή και την ευθύνη να οδηγήσουν τους λαούς προς ένα φως ενιαίο και πραγματικό.

Οι Δελφοί, όπου άλλοτε ευσανθροίζοντο οι Αμφικτυόνες, οι Δελφοί που αντιπροσωπεύουν για όλη την πολιτισμένη Ανθρωπότητα τον πιο υψηλό δεσμό της Σωφροσύνης και του αρχαίου νόθου προς το Αγαθό και προς την Αρμονία, τους εφάνηκε ως το κέντρο που εξέλεξε η Παράδοση, για να δημιουργήσει τη συνάντησή στο μέλλον μιας καλής προαίρεσης καθολικής.

Αλλά δεν είναι οι πέτρες βέβαια, ή το χρήμα, που πραγματικά θα οικοδομήσουν στην Ελλάδα αυτή τη νέα και παγκόσμια Κιβωτό. Την Κιβωτόν αυτή θα την οικοδομήσει η φριετική συνεργασία όλου του κόσμου, αλλά προπάντων η ευθύνη των Ελλήνων να τη στήσουν ως Ένοια μεταξύ τους, για να κλείσουν και πάλι μες στα βάθη της στο πόρο της ακεραίας ανγέννησης του Ανθρώπου απ' τη δύναμη της θέλησης, του Νου και της Αγάπης και για να τους χρησιμοποιέμει, όσο πιο σύστημα μπορούμε, ως το σύνθημα μιας σύμψυχης Εξόδου, μιας ομόθυμης θερμής αποδημίας, ήθικης, πνευματικής, κοινωνικής τους, από ένα σε άλλο επίπεδο Ζωής».

«Το Δελφικό Πανεπιστήμιο»
Α. Σικελιανός